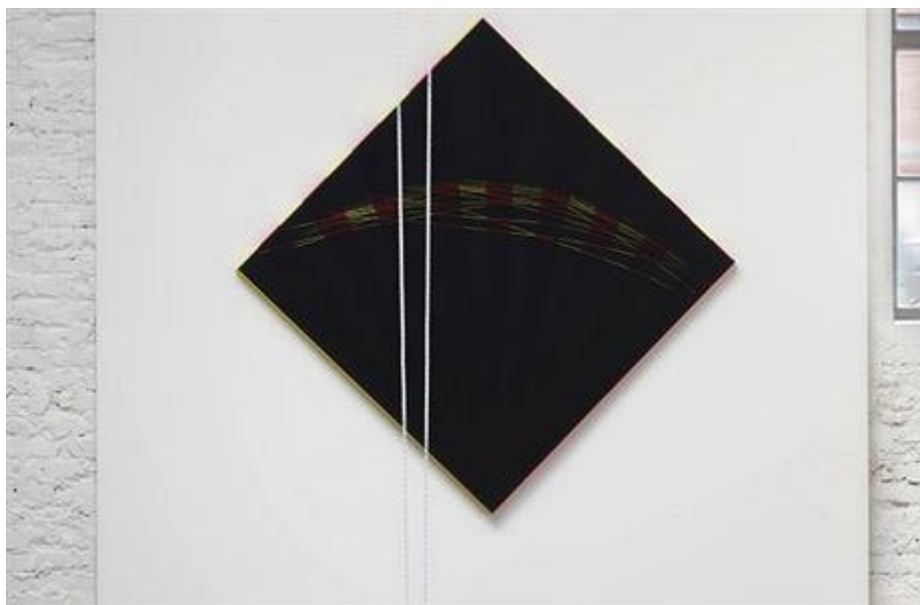

RECENZE: Daniel Hanzlík svou představu o fungování světa zakládá na času a gravitaci

SPOLUPRÁCE S NÁHODOU. POHLED DO INSTALACE DANIELA HANZLÍKA. | FOTO: REPRO LN

Představa, jak funguje svět, se dá ztvárnit nekonečným množstvím způsobů. Nový koncept malíře Daniela Hanzlíka má název Atlas.

Umělec, jehož malířská tvorba se dosud vázala především ke zkoumání procesu tvorby, k optickým možnostem malby a iluzi, se ve výstavě Atlas v pražské Hauch Gallery zaměřil na výsostně filozofické téma. Koncept celé série má svůj počátek u kyvadla. Hanzlíkovo kyvadlo však nečeká na pohyb země vůči ose jako Foucaultovo kyvadlo, ale na odpor, který mu klade malířské plátno.

Princip gravitace využívá malíř tak, že nad plátnem, na němž se paprskovitě scházejí vždy dvě výstražné barvy (žlutá a černá, červená a bílá) a poté je přemalováno šedou nebo černou barvou, rozkývá kyvadlo, které vyryje stopu. Kyvadlo symbolizuje nekonečnou veličinu času, je lidským konstruktem demonstrujícím něco nadlidského a je vykonavatelem malby, která je částečně řízena autorem, částečně náhodou a ponejvíce samozřejmě gravitací. Hanzlík je prvním hybatelem, posléze pozorovatelem plným emocí a spolupracovníkem náhody.

Některé malby mají svůj střed kyvadla v rohu, další na spodní hraně, jiné uprostřed. Podle toho se utvářejí čáry symetricky či ne. Efekt symetrie nebo asymetrie je

dokončen způsobem instalace – například v diptychu nebo i v mozaikové struktuře nestejných formátů. Gravitační moment je uplatněn také v zavěšení obrazu v rohu na jeden hřebík a jeho samovolném umístění podle těžiště.

Pro Daniela Hanzlíka je každý soubor s novým konceptem dalším průzkumem, jehož myšlenková konstrukce je nezávislá na estetické podobě obrazů. Ovšem – podobné principy známe například z linií Zdeňka Sýkory, jejichž parametry generuje počítač, nebo stop na plátně mechanických ptáčků na klíček od Milana Grygara. Úskalí těchto konceptů spočívá v jejich nezávislé estetice – tedy v kráse, kterou nezáměrně tvoří právě příroda a kterou umělci napodobují či odmítají. Každý takový průzkum, kdy umělec zvolí jistý algoritmus a pak čeká na výstupy, z nichž vybere, je tak trochu alibistický. Hanzlík ale není jen konstruktérem a hybatelem; celkem přesně vymezuje prostor, v němž se dílo vytváří a přípravnou podmalbou vědomě připravuje výsledný obraz.

Přezkoumávání času a jistá kalibrace emocionality v přísném režimu vytvářejí ve výstavní instalaci docela slušné napětí. To podtrhuje reálné setrvačné kyvadlo se zvukem uprostřed prostoru, které naštěstí nepůsobí kýčovitě, protože je technicky přiznané do všech detailů.

Odlehčení představují také terapeutické kresby v horním parteru, na nichž autor ručně opakuje tuší jeden motiv na ploše čtvrtky, který ve výsledku působí jako mentální elektrokardiogram.

LENKA LINDAUROVÁ, VÝTVARNÁ KRITICKA